

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce J. D., zastoupeného Mgr. Ladislavem Malečkem, advokátem se sídlem Litoměřice, Nerudova 1419/22, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2015, č. j. 78 Ad 5/2015 - 20,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 21. 5. 2014 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) žádost o příspěvek na bydlení za období od 1. 4. 2014 podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).

Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, č. j. 172748/14/LT (sp. zn. 7997-14-LT), Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“), žádost zamítl, protože stěžovatel nevyhověl jeho výzvě k osvědčení rozhodných skutečností a kromě toho předložil neplatnou nájemní smlouvu.

Téhož dne, 23. 6. 2014, podal stěžovatel další žádost o příspěvek na bydlení s nárokem za období od 1. 4. 2014 podle § 24 zákona o státní sociální podpoře.

Dne 28. 8. 2014 žalovaný k odvolání stěžovatele rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že

stěžovateli nebyla v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění a podání vyjádření.

Dne 15. 9. 2014 správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím č. j. 249227/14/LT (sp. zn. 8911-14-LT) zamítl žádost stěžovatele o příspěvek ze dne 23. 6. 2014, neboť ve stejné věci stěžovatel již žádost podal dne 21. 5. 2014 a řízení o ní nebylo dosud pravomocně skončeno. Toto rozhodnutí stěžovatel nenapadl odvoláním.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 10. 2014, č. j. 281201/14/LT (sp. zn. 8911-14-LT), byla žádost stěžovatele opětovně zamítnuta; přičemž mezi stranami je sporné, zda šlo o žádost ze dne 21. 5. 2014 či o žádost ze dne 23. 6. 2014. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že stěžovatelem předložená nájemní smlouva je neplatná, neboť osoba uvedená ve smlouvě jako pronajímatel nebyla vlastníkem předmětného bytu. Tím pádem nemohl být stěžovatel na základě této smlouvy nájemcem předmětného bytu. Nárok na příspěvek na bydlení podle § 24 zákona o státní sociální podpoře má přitom pouze vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014 odvolání. Jako hlavní důvod uvedl, že ve věci bylo již jednou rozhodnuto, a sice dne 15. 9. 2014 pod č. j. 249227/14/LT. Řízení podle něj tedy bylo již jednou pravomocně skončeno a nelze v něm znovu rozhodovat.

Toto odvolání žalovaný zamítl svým rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, č. j. MPSV-UM/18937/14/4S-ÚSK (sp. zn. SZ/2471/2014/4S-ÚSK). Ve shodě se správním orgánem prvního stupně považoval žalovaný stěžovatelem předloženou nájemní smlouvu za neplatnou, neboť osoba ve smlouvě uvedená jako pronajímatel nebyla vlastníkem předmětného bytu. Žalovaný taktéž uvedl, že řízení o žádosti podané dne 23. 6. 2014 bylo pravomocně skončeno a že nyní rozhoduje o odvolání v řízení o první žádosti ze dne 21. 5. 2014.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014 správní žalobou a domáhal se jeho zrušení. Rozhodnutí považoval za nesprávné proto, že jeho předchozí žádost o příspěvek na bydlení byla již jednou zamítnuta, a to rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. 249227/14/LT. Toto rozhodnutí nabylo právní moci, řízení bylo ukončeno, a není tedy možné, aby správní orgán o téže žádosti rozhodoval znovu, aniž by předtím obnovil původní řízení. Stěžovatel v žalobě taktéž poukázal na to, že dne 17. 12. 2014 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí ze dne 15. 9. 2014, č. j. 249227/14/LT (sp. zn. 8911-14-LT), a to tak že se řízení zastavuje (namísto zamítnutí žádosti).

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 8. 2015 žalobu zamítl. Podle krajského soudu nebylo v době podání druhé žádosti, dne 23. 6. 2014, řízení o první žádosti pravomocně skončeno, a tudíž bylo zcela po právu, pokud v něm následně bylo meritorně rozhodováno. Naopak druhá žádost byla již duplicitní.

pokračování

Správní orgán prvního stupně sice pochybil, pokud tuto druhou žádost zamítl namísto toho, aby zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, nicméně tento nedostatek napravil žalovaný svým rozhodnutím v přezkumném řízení ze dne 17. 12. 2014, č. j. MPSV-UM/19130/14/4S-ÚSK.

Stěžovatel napadl dne 26. 10. 2015 rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní tvrdí, že krajský soud chyboval, když uvedl, že rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014 správní orgán prvního stupně rozhodoval o prvně podané žádosti ze dne 21. 5. 2014. Naopak, tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho druhá žádost, podaná dne 23. 6. 2014. Zatímco první žádost ze dne 21. 5. 2014 byla označena sp. zn. 7997-14-LT, druhá žádost ze dne 23. 6. 2014 byla označena sp. zn. 8911-14-LT. Na to stěžovatel upozornil krajský soud již ve své replice ze dne 16. 5. 2015, kde zdůraznil, že předmětem žaloby není rozhodnutí žalovaného o žádosti o příspěvek na bydlení podané dne 21. 5. 2014 (sp. zn. 7997-14-LT), ale rozhodnutí žalovaného o žádosti o příspěvek na bydlení podané dne 23. 6. 2014 (sp. zn. 8911-14-LT). Krajský soud tedy podle stěžovatele vycházel z nesprávného skutkového stavu a na základě tohoto omylu žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Podáním ze dne 14. 11. 2015 stěžovatel svoji kasační stížnost doplnil. Podle stěžovatele měl krajský soud přihlídnout nad rámec uvedených žalobních bodů k vytýkaným vadám a zjistit je ze správního spisu. Je otázkou, zda správní orgán prvního stupně vůbec vycházel ze správného správního spisu. Stěžovatel s odkazem na § 48 správního řádu zdůrazňuje, že v později vedeném správním spise s identickým předmětem řízení a identickými účastníky řízení nelze vydat meritorní rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 12. 2015 uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádná nová zjištění, pouze jsou v ní použity argumenty uvedené již v žalobě.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas, a to osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel podrazuje předkládané kasační důvody pod § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. S ohledem na jejich obsah má Nejvyšší správní soud za to, že odpovídají kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť stěžovatel krajskému soudu vytýká, že pro vady řízení před správním orgánem, týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu, měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, publ. pod č. 404/2004 Sb.; dostupný také z www.nssoud.cz).

Stěžovatel činí sporným závěr žalovaného, potažmo krajského soudu, že rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014 správní orgán prvního stupně rozhodoval o žádosti o příspěvek na bydlení podané stěžovatelem dne 21. 5. 2014. Nejvyšší správní soud z předmětného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 10. 2014, č. j. 281201/14/LT (sp. zn. 8911-14-LT), zjistil, že jeho odůvodnění začíná slovy: „Dne 21. 5. 2014 jste si prostřednictvím svého zmocněnce, pana P. H., požádal o příspěvek na bydlení. K žádosti o příspěvek na bydlení jste doložil následující doklady (...)“. Následně je v rozhodnutí popsán vývoj věci korespondující s vývojem správního řízení o žádosti ze dne 21. 5. 2014 – zamítnutí žádosti rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014, zrušení tohoto rozhodnutí pro neposkytnutí příležitosti stěžovateli seznámit se s podklady rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. V reakci na důvody zrušení je zmíněno, že stěžovateli byla následně dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně posléze meritorně posoudil stěžovatelovu žádost a zamítl ji s tím, že stěžovatelem předložená nájemní smlouva je neplatná. V rozhodnutí není ani okrajově zmíněna stěžovatelova druhá žádost, podaná dne 23. 6. 2014. Proto Nejvyšší správní soud shledává námitku, že bylo ve skutečnosti tímto rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014 rozhodováno o žádosti podané dne 23. 6. 2014, jako nedůvodnou.

Taktéž z rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 10. 2014, vyplývá, že předmětem správního řízení byla žádost o příspěvek na bydlení podaná stěžovatelem dne 21. 5. 2014, nikoliv žádost podaná dne 23. 6. 2014. Žalovaný totiž například na str. 2 svého rozhodnutí zmiňuje, že stěžovatel „dne 21. 05. 2014 podal žádost o příspěvek na bydlení na byt č. 4“. Žalovaný následně, obdobně jako správní orgán prvního stupně, popisuje vývoj správního řízení o této žádosti. A na str. 4 svého rozhodnutí žalovaný uvádí, že řízení o žádosti podané dne 23. 6. 2014 bylo již pravomocně ukončeno a že nyní žalovaný rozhoduje o odvolání v řízení o první žádosti ze dne 21. 5. 2014. Předmětem správní žaloby tudíž bylo rozhodnutí žalovaného vydané ve správním řízení o žádosti stěžovatele podané dne 21. 5. 2014.

Je pravdou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 10. 2014, č. j. 281201/14/LT, je zároveň označeno sp. zn. 8911-14-LT, které odpovídá i spisové značce řízení o žádosti podané dne 23. 6. 2014, nicméně z výše uvedených důvodů nelze mít pochyb o tom, že jím bylo rozhodnuto o žádosti podané dne 21. 5. 2014, a to na základě podkladů vztahujících se výhradně k této žádosti. Argumentace stěžovatele se v tomto světle jeví jako účelová.

V postupu správních orgánů tak Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledává vadu vyžadující soudní zásah. Kasační námitky proti rozsudku krajského soudu jsou tudíž nedůvodné a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu spadající pod § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným,

pokračování

bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2016

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu